

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
33	Akkoordenleer	Chord voicings en akkoorden-samenklank - Deel 9

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de GuitarJan.com nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website GuitarJan.com je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Chord voicings en akkoorden-samenklank - deel 9

De “Deep Dive” uitgave die nu voor je ligt, plaatst Paul Simon in het midden van onze *chord voicings* en akkoorden-samenklank serie. Paul Simon is een van de meest succesvolle songwriters van de laatste 60 jaren, waarbij hij in zijn carrière onverwachte wendingen had in zijn muziekstijl, en samenwerkingen met andere artiesten. Nadat de akoestische versie van *the sound of silence* in 1964 in Amerika flopte (het verwachte commerciële succes bleef uit), verhuisde Paul Simon naar London, waar de folkmuziek beweging in volle gang was. *The sound of silence* werd in een elektrische versie opnieuw uitgebracht, en nu volgde wél de doorbraak in Amerika, en een 14-jarige samenwerking met zijn vriend Art Garfunkel, en een prachtige daaropvolgende solo carrière. Al snel liet hij de folkmuziek achter zich om een leidende songwriterrol te vervullen in de pop/rock scene. Paul Simon is naast zijn intelligente teksten, sterke melodieën en rijke harmonieën, ook bijzonder vindingrijk in zijn akkoordstructuren en wat niet veel mensen weten, een waanzinnig goed gitarist. In deze “Deep Dive” kijken we naar zijn akkoordprogressies die hij voor zijn eerste, folkmuziek georiënteerde albums, heeft bedacht. Simon maakte voortdurend gebruik van zwevende *) akkoorden (*suspended chords*), *slash chords* en mineur septiem akkoorden. De akkoordprogressies uit deze periode zijn nog tamelijk recht-toe-recht-aan, dat zal later in zijn carrière gaan veranderen.

1

<p>A</p> <p>A E A C# 1 5 1 3</p>	<p>D/A</p> <p>A F# A D 5 3 5 1</p>	<p>E</p> <p>E B E G# B E 1 5 1 3 5 1</p>	<p>E^{SUS4}</p> <p>E B E A B E 1 5 1 4 5 1</p>
---	---	---	---

In essentie zie je in voorbeeld 1 een A akkoord, gevolgd door een D akkoord, en de vingerposities van het D akkoord maken het mogelijk om *hammer-ons* of *pull-offs* te doen. Probeer eens de open A snaar in het eerste akkoord als separate baslijn te spelen, waarbij het zelfs wat fraaier klinkt als je een capo op de 2de positie zou plaatsen. De pink kan ook worden gebruikt voor hammer-ons als je van het E naar het Esus4 akkoord gaat. Speel je de progressie in een strak slagritme, gebruik dan een plectrum.

2

<p>Bm⁷ X X B F# A D 1 5 ^b7 ^b3</p>	<p>E⁶ O O E B E G# C# E 1 5 1 3 6 1</p>	<p>C#m⁷ X 4TH C# G# B E G# 1 5 ^b7 ^b3 5</p>	<p>F# F# C# F# A# C# F# 1 5 1 3 5 1</p>
---	---	--	--

Zelfs in het begin van zijn carrière trad Paul Simon al buiten het geijkte I, IV en V akkoordpatroon, wat toen in de folkmuziek algemeen gebruikelijk was. Voorbeeld 2 is een akkoordprogressie en heeft als sequentie II, V, III en VI in A majeur, en je kunt dit spelen als een vier-maten progressie door ieder akkoord zijn eigen maat te geven, of je wisselt af tussen het B mineur septiem en het E sext akkoord, voordat je naar de C# mineur septiem en het F# akkoord gaat. Wil je de progressie tot een mooi einde brengen, voeg dan aan het einde een D majeur en een A majeur akkoord toe.

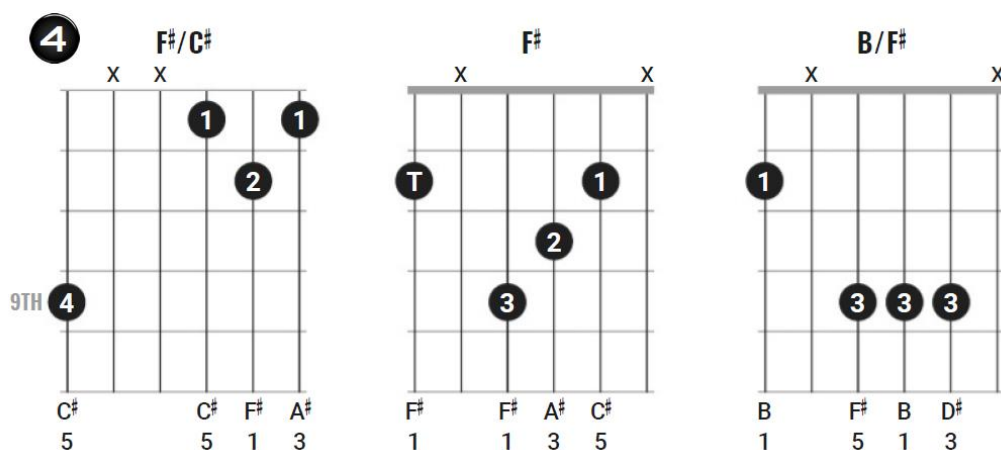
3

<p>D X X O D A D F# 1 5 1 3</p>	<p>D^{SUS4} X X O D A D G 1 5 1 4</p>	<p>A^{SUS4} X O X O A A D E 1 1 4 5</p>	<p>D^{SUS2} X O X O O A A B E 1 1 2 5</p>
--	--	--	--

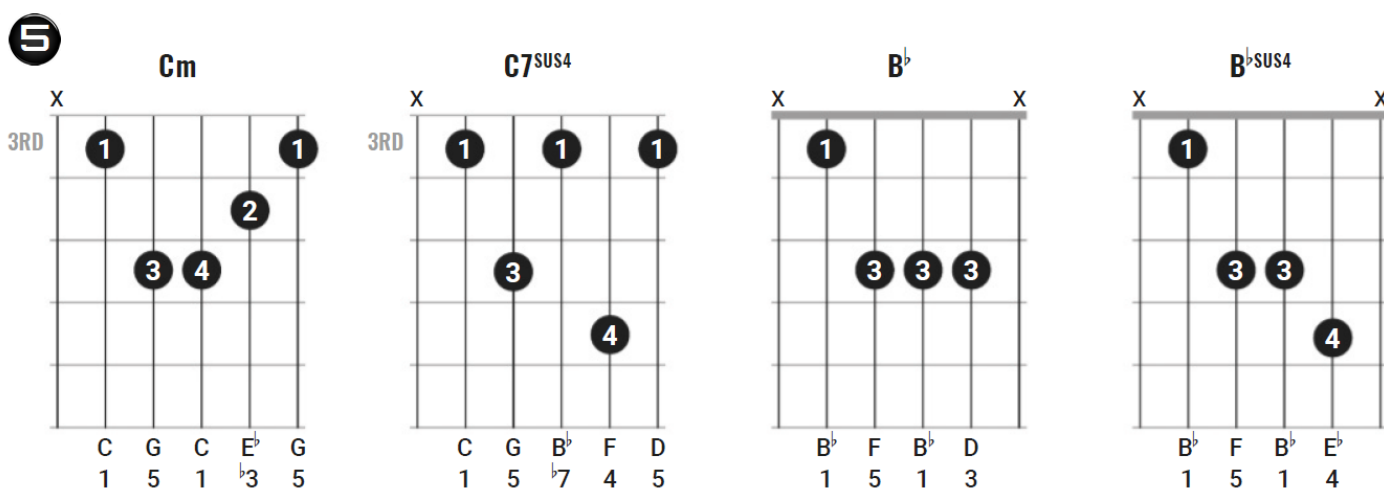
Sommigen zullen voorbeeld 3 in *fingerpicking* stijl spelen, waarbij tussen de eerste twee D akkoorden afgewisseld kan worden door de D en G snaren met de duim te spelen, en de twee hoge noten met behulp van je wijsvinger en je middelvinger. Voor het A akkoord kun je je duim gebruiken om af te wisselen tussen de A en G-snaar. Je kunt als experiment het A akkoord uit voorbeeld 1 invoegen tussen al deze zwevende akkoorden.

Paul Simon gebruikt niet altijd de zo vertrouwde vingerzettingen om tijdens het *fingerpicking* of slagritmespel de laagste noten of snaren te laten horen. In voorbeeld 4 gebruikt hij vaak de duim in plaats van de pink

om de C# noot in het eerste akkoord te spelen, en je zou dat op iedere tel in de maat kunnen doen, zodat je een soort constante baslijn krijgt.

De hoge noten in voorbeeld 4 kunnen in arpeggio-stijl worden gespeeld. Hetzelfde idee kun je voortzetten als je naar de lage F# noot en de lage B noot speelt in de daaropvolgende akkoorden.

Barré akkoorden hebben een rijkere klankkleur dan open akkoorden, en Paul Simon maakt daar frequent gebruik van. In voorbeeld 5 speel je het slagritme met je plectrum en laat je de middelvinger staan tijdens het spelen van het Cm en C7sus4 akkoord, zodat je je pink kunt gebruiken voor *hammer-ons/pull-offs*.

Dezelfde truc kun je toepassen als je het B \flat en het B \flat us4 akkoord speelt.

*) een zwevend (suspended) akkoord is een drieklank die is opgebouwd uit een tonica, kwint en ofwel een grote tweede, of reine vierde toontrap. Aangezien zwevende akkoorden geen vaste grote of kleine tert hebben, kun je niet zien of een zwevend akkoord bedoeld is om in een majeur of mineur context te worden gebruikt. Dit biedt mogelijkheden voor het creëren van beweging, ruimte en een atypische geluidsstructuur in de loop van een nummer.